

หนึ่ง

กะลุมิตีมาเป็นบุตรสาวอนุต้องเขี้ยวแกร่ง

วันที่ท้องฟ้าถูกปกคลุมด้วยความมืดครึ้ม

ฉิววันแห่งนห้ำมองด้วยความไม่เข้าใจ ทั้งที่ตอนแรกนอนอยู่บนเตียงอุ่นๆ แท้ๆ แต่ทำไมพอตื่นขึ้นมาเธอถึงได้มานอนอยู่ท่ามกลางความมืดแบบนี้

แต่ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ... เธอนอนอยู่ในกล่องไม้ยาวๆ ที่มีลักษณะคล้ายโลงศพ!

นี่เธอกำลังฝันอยู่หรือ

“ฮือๆ คุณหนู...”

“คุณหนู ชีวิตท่านช่างน่าเวทนานัก...”

‘เสียงอะไรกัน’

เสียงสะอึกสะอื้นของเหล่าหญิงสาวดังแทรกความคิดอันวุ่นวายของเธอ เธอได้ยินเสียงร้องไห้ เสียงตะโกนเรียกคุณหนูอะไรสักอย่าง และเสียงกระดิ่งที่ดังกังวานไปทั่วบริเวณอย่างชัดเจน

แต่ในความฝันก็มักมีเรื่องแปลกประหลาดและไร้เหตุผลเสมอ

ฉือวินนั้นเป็นคนกล้าหาญ จึงอยากดูสถานการณ์ข้างนอก
 กล่องไม้นี้ เลยใช้มือยันตัวเพื่อลุกขึ้น ทว่ากลับเจ็บแปลบที่ข้อมือซ้าย
 ขึ้นมา เลยก้มลงมองตามสัญญาตาญาณ แล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบ
 ว่าที่ข้อมือซ้ายมีบาดแผลยาวจนน่าตกใจ

เธอບ่นพิมพ์หัวใจ ‘ฉันไม่เคยได้รับบาดเจ็บสักหน่อย นี่ต้อง
เป็นความฝันแน่ๆ คงไม่ต้องกังวลหรอกมั้ง เพียงแต่... บาดแผลนี้ดู
สมจริงเกินไปนะ ทั้งยังรู้สึกเจ็บอีกต่างหาก’

จื่อวินยืนมือขวาออกไปจับขอบกล่องไม้เอาไว้ แล้วค่อยๆ หยัด
กายลุกขึ้นนั่ง

คือวันเห็นผู้หญิงสวมชุดโบราณหลายคนอยู่ห่างจากเธอไปราวห้าเมตร พวกนั้นเผากรดาษเงินกระดาษทองไปพลางรำให้ไปพลาง ทั้งยังมีผู้ชายที่แต่งตัวคล้ายนักพรต มือหนึ่งถือกระบี่ยาว ส่วนอีกมือก็ลั่นกระดิ่ง ขณะที่ปากท่องบทสวดอะไรก็ไม่รู้

นี่กำลัง... ทำพิธีขับไล่สิ่งอัปมงคลอยู่หรือ

นี่เธอกำลังฝันบ้าอะไรอยู่ ฝันเห็นคนโบราณ ซ้ำยังฝันว่าตนนอนอยู่ในกล่องไม้ที่คล้ายโลงศพอีก แปลกประหลาดจริงๆ

ทันใดนั้นเองผู้หญิงเหล่านั้นก็หันมาเห็นว่าฉิววินกำลังจับจองพวกนางอยู่ พวกนางจึงเข้าไปชั่วขณะก่อนจะแสดงสีหน้าแตกตื่นตกตะลึงออกมา แต่สีหน้าของนักพรตผู้นั้นกลับแย่งยิ่งกว่า เขาตกใจจนทรุดกายลงกับพื้นด้วยใบหน้าซีดเผือด

ความเจ็บปวดคลุมชั่วขณะ ไม่มีผู้ใดกล้ำข่มเขี่ยจนเลยสักคน
แม้แต่หิววันเองก็รู้ว่าเธอควรพูดอะไรออกไปดี จึงได้แต่รอดูความ

เปลี่ยนแปลงเท่านั้น

ผ่านไปเนิ่นนาน ในที่สุดสตรีที่ดูอายุมากที่สุดในกลุ่มก็เอ่ยขึ้นมาอย่างปลื้มปิติพร้อมกับน้ำตาที่ไหลพราก “ดีเหลือเกิน คุณหนู ท่านยังไม่ตาย...”

สาวใช้ที่อยู่ข้างๆ หญิงชราจึงปล่อยโฮออกมา แล้วหันไปพูดกับคนอื่น “ข้าบอกแล้วว่าคุณหนูของพวกเราไม่ตายง่ายๆ หรือ พวกเจ้าดูสิ นางยังดีอยู่เลย...”

“ไม่ใช่ นางสิ้นลมไปนานแล้ว นางตายไปนานแล้ว!” นักพรตเอ่ยแทรกเสียงดัง ทว่าสีหน้ายังคงหวาดกลัวเป็นที่สุด ก่อนที่เขาจะตะโกนใส่คนที่อยู่ในโลง

“นางเป็นผีดิบ... ศพของนางลุกขึ้นแล้ว... หนีเร็ว!” พูดจบเขาก็โยนกระบี่กับกระดิ่งในมือทิ้ง ก่อนจะวิ่งเตลิดไป

เธอตายไปนานแล้ว เธอเป็นผีดิบอย่างนั้นหรือ

จู่ๆ จี๋อวี่นก็รู้สึกเวียนศีรษะอย่างรุนแรง เบื้องหน้าพลันมืดลง แล้วเธอก็หมดสติไป

ร่างกายของจี๋อวี่นอ่อนแรงกว่าปกติ จึงทำให้เธอหมดสติไปนานจนนี้กว่ากลับไปเจ็ดวันเจ็ดคืนแล้ว

ช่วงเวลานี้เธอตื่นขึ้นมาหลายครั้ง นึกว่าตนตื่นจากฝัน และนอนอยู่บนเตียงซิมมอนส์¹ ที่เธอคุ้นเคย ทว่าภาพที่เห็นเมื่อลืมตาขึ้นมา กลับเป็นเหมือนเดิมทุกครั้ง... เตียงไม้โบราณที่มีผ้า幔สีแดงเข้มผูกอยู่ตรงเสาเตียงทั้งสองด้าน และยังมีผู้หญิงสวมชุดโบราณอีกสองคน

¹ เตียงสำหรับผู้ป่วยที่มีการออกแบบพิเศษ สามารถเคลื่อนย้ายได้เพราะมีล้อ และยังยกส่วนหัวหรือส่วนท้ายขึ้นลงได้อีกด้วย

ใบหน้าของสองคนนั้นเธอเองก็เห็นไม่ชัด เพราะเธอมีกมล้อย
หลับไปอีกครั่งอย่างรวดเร็ว แต่เสียงพูดคุยของทั้งคู่ยังคงดังก้องอยู่
ข้างหู คล้ายเสียงของผู้หญิงสองคนที่ร้องตะโกนดีใจที่เธอยังมีชีวิตอยู่
สองคนนั้นดูแลเธอเป็นอย่างดี และมักมาเช็ดเนื้อเช็ดตัวรวมทั้งเปลี่ยน
เสื้อผ้าให้เธอบ่อยๆ

ทำไมเธอถึง... ไม่ตื่นจากความฝันนี้สักทีละ หรือว่าเธอจะทะลุมิติ
มาเป็นคุณหนูที่ผู้หญิงสองคนนี้พูดถึงจริงๆ เพราะฉีວິນเคยอ่าน
นิยายทะลุมิติที่เพื่อนยัดเยียดให้ ความคิดนี้จึงผุดขึ้นมาในหัว

ไม่ ไม่ใช่ การทะลุมิติที่ได้รับความนิยมในนิยายล้วนต้องตาย
ก่อนถึงจะทะลุมิติมาได้ แต่นี่เธอยังมีชีวิตอยู่ดี นอกจากสุขภาพร่างกาย
จะแข็งแรงแล้ว เธอยังไม่เคยประสบอุบัติเหตุเลยสักครั้ง ต่อให้เป็นการ
ทะลุมิติ แต่มันก็ต้องมีกฎบ้างสิ...

ขณะนั้นหญิงรับใช้ก็ยกอ่างล้างหน้าเข้ามาในห้อง เพื่อจะเช็ดหน้า
เช็ดตาให้คุณหนูของตน พอนางเห็นว่าคนที่อยู่บนเตียงลืมตา ขอบตา
ของนางก็เอ่อล้นด้วยหยาดน้ำแห่งความยินดี

นางรีบวางอ่างล้างหน้าลง ก่อนรีบสาวเท้าไปข้างเตียง เอ่ยกับ
คุณหนูด้วยน้ำเสียงละอ่อน “คุณหนู ในที่สุดท่านก็ฟื้นแล้ว ตอนนี้ได้สติ
แล้วใช่หรือไม่เจ้าคะ ท่านตื่นมาหลายครั้ง ทว่าไม่นานก็หลับกลับไป
อีก พวกบ่าวเป็นกังวลยิ่งนักเจ้าค่ะ”

“ป้าวิน คุณหนูฟื้นแล้วหรือ” สาวใช้คนหนึ่งเดินเข้ามาในห้อง
นางวิ่งมาจากด้านหลังหญิงรับใช้ผู้นั้น ทอดสายตามองคนที่อยู่
บนเตียงแล้วเอ่ยด้วยความดีใจ “ดีเหลือเกิน คุณหนู ในที่สุดท่านก็ฟื้น
แล้ว...”

ฉีວິນไม่อยากขัดจังหวะความสุขของพวกเธอเท่าไร แต่เธอก็
ต้องพูด “ขอ... กระเจกให้ฉันได้ไหม”

สาวใช้กล่าวอย่างมีไหวพริบ “คุณหนูวางใจเถอะเจ้าคะ ช่วงที่
ท่านหลับ บ่าวใช้เครื่องประทีนผิวกายให้ท่านทุกวัน เพื่อบำรุงใบหน้า
ของท่าน” กล่าวจบนางก็เดินไปหยิบกระจกบานเล็กขึ้นมา

ฉือวันยื่นมือออกจากผ้าห่มหมายจะลุกขึ้น หญิงรับใช้ผู้นั้น
จึงรีบเข้ามาประคองเธอให้ลุกขึ้นนั่ง ก่อนที่เธอจะรับกระจกบานเล็ก
มาจากสาวใช้เพื่อดูหน้าตาของตนในตอนนี้อย่างไร เธอเห็นว่าเหมือน
คุณหนูคนนี้นักหรือ ถึงได้เข้าใจผิดกันแบบนี้

แต่เมื่อเห็นเงาในกระจก ฉือวันก็ถึงกับสะดุ้งตกใจ เพราะสิ่งที่
เธอเห็นคือใบหน้าขาวนวลเนียนน่ามอง แต่นี่ไม่ใช่ใบหน้าของเธอ หรือ
ควรจะพูดว่านี่ไม่ใช่ร่างของเธอ ข้อมือซ้ายของเธอไม่มีรอยแผล แต่
ร่างนี้กลับมี และผิวที่ด้านเพราะจับปากกามาเป็นเวลานานตรงนิ้วกลาง
มือขวาก็หายไป เหมือนว่าวิญญาณของเธอเข้ามาอยู่ในร่างของผู้หญิง
คนนี้

เมื่อคิดถึงช่วงเวลาที่เราหลับๆ ตื่นๆ บางครั้งเธอก็ตื่นขึ้นมาช่วง
กลางวัน บางครั้งก็เป็นเวลากลางคืน แต่ทุกครั้งที่เราตื่นขึ้นภาพที่เราเห็น
ล้วนเป็นภาพเดิม บวกกับความเจ็บปวดบนข้อมือซ้าย ทุกสิ่งทุกอย่าง
ทำให้เธออยากจะปฏิเสธว่านี่ไม่ใช่การทะเลาะ...

เพราะว่าเธอยังไม่ตายสักหน่อย ทำไมเรื่องที่ยังไม่สมเหตุสมผล
แบบนี้ถึงได้เกิดขึ้นกับตัวเธอละ

“คุณหนู เหตุใดท่านถึงได้คิดสั้นเช่นนี้ ท่านทำให้บ่าวเสียใจ หาก
ท่านเป็นอะไรไปขึ้นมาจริงๆ บ่าวจะมีหน้าไปพบมารดาผู้ล่วงลับของ
ท่านได้อย่างไร...” หญิงรับใช้ผู้นั้นกล่าวพลางเช็ดน้ำตา

“คุณหนู โชคดีที่ท่านยังมีชีวิตอยู่...” สาวใช้คนหนึ่งร้องไห้ร้องให้
พลางใช้แขนเสื้อปิดน้ำมูก ก่อนจะบ่นอุบ “นายท่านก็ใจดำยิ่งนัก ให้
ใครที่ไหนก็ไม่รู้มาบอกว่าท่านสิ้นใจแล้ว และไม่ยอมให้ท่านหมอหวัง

การรักษา ทั้งยังบอกว่าการที่ท่านฆ่าตัวตายนั้นเป็นเรื่องอับมงคล เกรงว่าจะกระทบต่อดวงชะตาของนายท่าน เลยส่งนักพรตมาทำพิธีฝังท่าน ลวกๆ...”

เมื่อฉือวันฟังมาถึงตรงนี้ ในที่สุดเธอก็ได้รู้แล้วว่าพิธีที่เธอเห็น ตอนต้นขึ้นมานั้นคือพิธีศพ ตัวของเธออดที่จะลั่นสะท้านขึ้นมาไม่ได้

คงไม่ใช่เพราะว่าเจ้าของร่างเดิมตายไปแล้ว วิญญาณของเธอเลยเข้ามาแทนที่หอรอกใช้ใหม่

ถ้าอย่างนั้น... เธอตายอย่างไรล่ะ!

ฉือวันหวนนึกถึงความทรงจำสุดท้าย ก่อนที่เธอจะตื่นขึ้นมาใน โลงศพ จำได้ว่าก่อนที่เธอจะหลับไป เธออดหลับอดนอนศึกษาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยาจีนตัวใหม่อยู่ที่ห้องทดลองมาสามวันแล้ว

เธออายุยี่สิบแปดปี ปัจจุบันเป็นแพทย์แผนจีน พ่อกับปู่ของเธอ ก็เป็นแพทย์แผนจีนเช่นเดียวกัน ครอบครัวของเธอเปิดคลินิกแพทย์แผนจีนขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง นอกจากนี้ยังมีโรงงานผลิตยาจีนที่สร้างขึ้นเพื่อพัฒนายาสมุนไพรจีนทุกชนิด

เมื่อไม่นานมานี้โรงงานผลิตยาจีนกำลังพัฒนายาจีนตัวใหม่ เธอเองก็เป็นหนึ่งในทีมพัฒนา และเป็นคนหนึ่งที่ยุ่งมากทั้งวันทั้งคืนจนไม่ได้กลับบ้านหลายวันแล้ว หลังจากทีพัฒนาตัวยาจีนเสร็จจึ้น ในที่สุดเธอก็ได้กลับบ้าน เธอกระโดดขึ้นบนเตียงโดยที่ไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้นก็หลับไปทันที... ไม่ใช่สิ เธอเป็นลมต่างหาก!

ความทรงจำของฉือวันยิ่งชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ตอนนั้นเธอพยายามอดทนต่อความม่วงเพื่อไปอาบน้ำชำระล้างร่างกายในห้องน้ำก่อนแล้วค่อยนอน แต่เพราะเหนื่อยล้าเกินไปจึงทำให้เธอเวียนหัว และชนกับชั้นวางของเหล็กในห้องน้ำก่อนจะล้มลงไป

ฉือวันถอนหายใจ คงเป็นเพราะลืมนิระพาดจนสลบไป บวก

กับเธออาศัยอยู่คนเดียวทำให้ไม่มีใครมาช่วยได้ทัน เธอจึงตายในที่สุด!

คนผมขาวต้องมาส่งคนผมดำก่อน พ่อกับแม่ของเธอต้องเสียใจมากแน่ๆ... เธอไม่ค่อยได้ถนอมร่างกายตัวเองสักเท่าไร ถึงได้ทำงานหนักจนมีจุดจบแบบนี้ เธอก็ได้แต่หวังว่าพี่ชายกับน้องสาวจะอยู่เป็นเพื่อนพ่อแม่ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ฉือวันทำสิ่งต่างๆ ด้วยความใจเย็น หลังจากเข้าใจสาเหตุการตายของตน และความจริงที่ว่าเธอทะเลุ่มิตินาที่น่อย่างชัดเจนแล้ว เธอก็ไม่ได้จมอยู่กับความโศกเศร้านานนัก ตรงกันข้ามเธอสามารถลุกขึ้นยืนหยัดได้อย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตามเธอก็ต้องใช้ชีวิตอยู่ในมิตินี้ต่อไป...

“บอกข้าได้หรือไม่ว่าพวกเจ้าชื่ออะไร แล้วข้าชื่ออะไร เป็นคนเช่นไร”

คล้ายว่าพวกนางทั้งสองคนจะตกใจเป็นอย่างมาก

หญิงรับใช้กล่าวเสียงดัง “คุณหนู! ท่านลืมพวกบ่าวไปแล้วหรือ เจ้าคะ บ่าวคือป้าอวัน ส่วนนางคือชู่ฮวาอย่างไรเล่าเจ้าคะ!”

ชู่ฮวาก็ตกใจเช่นกัน “คุณหนู เหตุใดท่านถึงถามคำถามแปลกประหลาดเช่นนี้ ท่านไม่รู้จักพวกบ่าว แม้แต่ชื่อของท่านเองก็ลืมไปจนหมดสิ้นเลยหรือเจ้าคะ”

ฉือวันมองสีหน้าตื่นตระหนกของพวกนาง ตัดสินใจเี่ยมคำพูดในนิยายทะเลุ่มิตินาที่เคยอ่านมาใช้ทันที “อาจเป็นเพราะเคยตายมาแล้ว จึงทำให้ลืมเรื่องราวทั้งหมดไป...”

ป้าอวันได้ยืนเช่นนั้นก็ขมวดคิ้ว “บ่าวเคยได้ยินมาว่า ผู้ที่เคยเดินข้ามผ่านประตูผีจะสูญเสียความทรงจำในอดีตไป...”

“เช่นนี้เองหรือ...” ชู่ฮวายังคงกังวล แต่ก็ไม่ได้ถามสิ่งใดต่อ จากนั้นพวกนางทั้งสองก็บอกทุกเรื่องที่คุณหนูอยากรู้

หญิงรับใช้ที่ถูกเรียกว่าป้าอวิน คือสาวใช้ติดตามออกเรือนของมารดาผู้ให้กำเนิดร่างนี้ ส่วนชู้สาวคือสาวใช้ที่ถูกขายเข้ามาในคฤหาสน์สกุลเหยาตั้งแต่ยังเด็ก เพิ่งจะอายุสิบห้าปีเท่านั้น

เหยาจื่อเอินเป็นบุตรสาวจากตระกูลพ่อค้า เกิดในสกุลเหยาซึ่งเป็นพ่อค้าหลวงผู้มั่งคั่ง และเป็นบุตรสาวของเยื่อเหินยง² อนุลำดับที่แปดของเหยาเสียน หัวหน้าสกุลเหยา บิดาไม่รักมารดาใหญ่ทั้งยังตั้งแค้นแกล้งนางเป็นบุตรสาวลำดับที่ห้า หลังจากเยื่อเหินยงป่วยหนักจนสิ้นใจไปเมื่อต้นปี สถานการณ์ของคุณหนูห้าเหยาจื่อเอินผู้นี้ก็ยิ่งน่าเวทนาขึ้นไปอีก

ดูเหมือนว่าชีวิตของร่างเดิมจะไม่ดีเท่าไร... จื่อวินมองข้อมือซ้ายที่ได้รับบาดเจ็บพลางเอ่ยถาม “แล้วเหตุใดข้าถึงคิดฆ่าตัวตายเล่า”

ทั้งสองได้แต่มองหน้ากันไปมา ไม่รู้ว่าควรจะตอบอย่างไรดี จนในที่สุดป้าอวินก็กล่าวขึ้น “อาจเป็นเพราะ... เยื่อเหินยงป่วยตายไปเมื่อต้นปี คุณหนูเสียใจมากจึงคิดที่จะตายตามเจ้าค่ะ”

ชู้สาวมีสีหน้าหม่นหมองลง พร้อมกับมองคุณหนูด้วยความกังวล “ใช่เจ้าค่ะ หลังจากที่เยื่อเหินยงไม่อยู่แล้ว คุณหนูก็เอาแต่โศกเศร้าเสียใจทั้งวัน...”

“เช่นนั้นหรือ” จื่อวินพึมพำ ดูท่าว่าเมื่อเจ้าของร่างเดิมได้มารดาให้พึ่งพิงแล้ว ก็ไม่รู้ว่าอนาคตข้างหน้าจะเป็นเช่นไรถึงได้คิดสั้น นำเสียตายจริงๆ เพิ่งจะอายุสิบแปดปี... เป็นช่วงวัยที่ควรจะเป็นอิสระอย่างงดงามแท้ๆ

ป้าอวินเห็นคุณหนูของตนมีท่าทางเจ็บช้ำทรมาน ก็รู้สึกว่าคุณหนูเปลี่ยนไปเป็นคนละคน แม้จะรู้สึกประหลาดใจ แต่นางก็คิดว่าตนเอง

² คำที่ใช้เรียกอนุภรรยา

คิดมากไปเองจึงหยุดความคิดนี้ไว้ แล้วกล่าวด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน

“ดูเหมือนว่าบ่าวจะลืมนิดไปเสียสนิทว่าคุณหนูไม่ได้กินอาหารมาหลายวันแล้ว ได้ละเลียดแค่โจ๊กเพียงนิดหน่อย ยามนี้คงจะหิวมากเป็นแน่ บ่าวไปทำอาหารมาให้ท่านกินสักหน่อยดีกว่า คุณหนูเองก็อย่าได้คิดถึงเรื่องที่ผ่านมาเลยเจ้าค่ะ การบำรุงร่างกายให้กลับมาแข็งแรงเป็นเรื่องสำคัญที่สุดนะเจ้าค่ะ”

เมื่อเห็นว่าคุณหนูพยักหน้า นางจึงหันไปส่งสายตาให้ชู้ยศวแล้วกล่าว “ดูแลคุณหนูให้ดี”

“เจ้าค่ะ” ชู้ยศวรีบพยักหน้า เพราะพวกนางกลัวว่าคุณหนูจะคิดสั้นอีก

บ่าววันจากไปไม่นานก็ยกอาหารกลับมา คล้ายว่าบ่าววันกลัวผู้เป็นนายจะกินไม่อิ่ม จึงยกโจ๊กมันเทศหม้อใหญ่กับผักผักอีกสามจานใหญ่ๆ มาให้

“บ่าวคิดๆ ดูแล้ว คุณหนูนอนหลับไปนานถึงเพียงนี้ กินโจ๊กจะย่อยง่ายกว่า ผักพวกนี้พวกเราปลูกกันเอง แดงกว่านี้พวกเราก็ต้องเอง กินคู่กับข้าวเข้ากันดียิ่งนักเจ้าค่ะ”

ฉื่อวันเห็นอาหารที่เรียบง่ายเหล่านี้ก็เข้าใจได้ในทันทีว่า เจ้าของร่างเดิมถูกละเลย ไม่มีแม่แต่เงินที่จะซื้อเนื้อ ทว่ามีโจ๊กกับผักให้กินก็นับว่าไม่เลวนัก

“ช่างน่ากินเสียจริง ชอบใจ” ฉื่อวันหยิบตะเกียบคีบผักชิ้นมากิน

เมื่อเห็นคุณหนูกินอย่างเอร็ดอร่อย และอารมณ์ก็ดีขึ้นไม่น้อย พวกนางทั้งสองก็วางใจ

ในขณะนั้นชู้ยศวมองไปยังมือขวาที่ถือตะเกียบของคุณหนู จู่ๆ นางก็เอ่ยอย่างปลื้มปิติ “แม้ว่าคุณหนูจะถนัดซ้าย แต่ท่านก็ใช้มือขวาได้อย่างเป็นธรรมชาติยิ่งนัก ยามนี้มีมือซ้ายได้รับบาดเจ็บ เลยใช้มือขวา

จับตะเกียบได้พอดี”

ป้าอ้วนเองก็สังเกตเห็นเช่นกัน จึงพยักหน้าพลางกล่าว “จะว่าเช่นนั้นก็ถูก หากจะให้คุณหนูใช้มือซ้ายจับตะเกียบก็คงไม่สะดวกเท่าไรนัก”

ฉิววันตะลึงงัน นิ่งนิ่งไม่ไหวติง ‘เจ้าของร่างเดิมถนัดซ้ายเช่นนั้นหรือ’

“คุณหนู เป็นอันไต่ไปหรือเจ้าคะ”

ป้าอ้วนคิดว่าตนกล่าวสิ่งใดผิดไปจึงรู้สึกกระวนกระวายเล็กน้อย ชুষชวาเองก็เผยท่าที่สนลานออกมาเช่นกัน

พวกนางต่างรู้สึกว้าวหลังจากพินิจขึ้นมาคุณหนูก็มีบุคลิกต่างออกไป ไม่ได้ดูเป็นคนอ่อนแอไร้ปากเสียงเหมือนแต่ก่อนอีก ดวงตาเปล่งประกายคุ้มนั้นเต็มไปด้วยความเฉลียวฉลาด แน่แน่นอนว่าเรื่องนี้พวกนางไม่กล้าเอ่ยปากพูด

ฉิววันมองพวกนางพลางเอ่ยถามอย่างสงสัย “ข้าถนัดซ้าย แต่สามารถใช้มือขวากินข้าวได้เช่นนั้นหรือ”

ทั้งสองมองหน้ากันไปมา ไม่รู้ว่าเหตุใดคุณหนูจึงถามเช่นนั้น

ป้าอ้วนนึกได้ว่าคุณหนูลืมทุกสิ่งไปหมดแล้วจึงตอบอย่างละเอียด “ใช่เจ้าคะ เพราะฐูหยินเห็นท่านใช้มือซ้ายจับตะเกียบแล้วขัดตา จึงบังคับท่านให้เปลี่ยนไปใช้มือขวาแทน แต่ท่านยังคงเคยชินกับการใช้มือซ้าย ดังนั้นท่านจึงสามารถใช้มือทั้งสองข้างได้อย่างคล่องแคล่วเจ้าคะ”

ฉิววันฟังแล้วก็ยิ่งสงสัย “หากเป็นตามที่เจ้าว่ามา เช่นนั้นข้าก็ควรใช้มือซ้ายที่ถนัดถื้อมิด แล้วกรีดข้อมือขวาถึงจะถูกต้อง เหตุใดข้าถึงได้ใช้มือขวาทือมิดแล้วกรีดข้อมือซ้ายแทนเล่า”

เมื่อคำพูดนี้หลุดออกมา บ่าวรับใช้ทั้งสองต่างก็รู้สึกว่ามีเหตุผล

ทั้งสองจึงมองหน้ากันด้วยความรู้สึกขุ่นข้องหมอง

ฉิววันถามต่อ “เรื่องที่ข้าถนัดซ้ายมีผู้ใดรู้เรื่องนี้บ้าง”

ป้าอวันตอบ “เพราะสุหยินไม่ชอบที่ท่านถนัดซ้าย และเคยดูว่าท่านเพราะเรื่องนี้ คุณหนูจึงรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจที่ตัวเองถนัดซ้าย ด้วยเหตุนี้ท่านจึงมักแสร้งทำเป็นถนัดขวาต่อหน้าผู้อื่น มีเพียงแค่ต่อหน้าคนใกล้ชิดเท่านั้นที่ท่านจะใช้มือซ้าย...”

นายท่านเองก็เคยเห็นคุณหนูใช้มือซ้ายกินข้าว แต่เรื่องมันก็หลายปีมาแล้ว นายท่านคงลืมไปหมดแล้ว

เช่นนั้นคนที่รู้ว่าเจ้าของร่างเดิมเป็นคนถนัดซ้ายมีน้อยมาก ขอบเขตของคนร้ายใหญ่เกินไปจนไม่สามารถระบุตัวได้

ฉิววันยังคงถามต่อ “วันที่ข้าฆ่าตัวตายมีเรื่องแปลกประหลาดอะไรเกิดขึ้นหรือไม่”

ป้าอวันสูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วกล่าว “มีเรื่องที่น่าสนใจเล็กน้อยเจ้าค่ะ สองวันก่อนเกิดเหตุ คุณหนูลอบออกไปหาคุณชายซึ่งมีศักดิ์เป็นญาติผู้พี่ ที่อาศัยอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองลับหลังพวกบ่าว คุณหนูชื่นชมในตัวญาติผู้พี่คนนั้นมาตั้งแต่เล็กจนโต เมื่อเยื่อเหนียงจากไป คุณหนูก็เหมือนสูญเสียสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ เอาแต่เศร้าโศกเสียใจ ทั้งยังบอกว่าอยากออกจากเมืองหลวงไปพร้อมกับญาติผู้พี่คนนั้น...”

ทันใดนั้นนางก็นึกขึ้นได้ว่าคุณหนูสูญเสียความทรงจำ จึงรีบอธิบายเพิ่มเติม “คุณชายท่านนั้นคือท่านหมอที่เดินทางรักษาผู้คนไปทั่วสารทิศ หลังจากร่วมงานศพของเยื่อเหนียงแล้ว เขาก็บอกว่าจะออกเดินทางไปรักษาผู้คนที่ซูโจว เพราะว่าที่นั่นมีคนยากจนเร่ร่อนมากมาย ต้องการความช่วยเหลือจากเขา

“คุณหนูอยากติดตามคุณชายไปยังซูโจว แน่หนอว่าในใจของ

คุณหนูเองก็อยากออกไปจากบ้านหลังนี้เช่นกัน ทว่าวันนั้นท่านคงกลัวว่าสุหิณจะไม่ให้ท่านไป และกลัวว่าจะทำให้พวกบ่าวเดือดร้อนไปด้วย ท่านจึงเดินทางไปยังทิศตะวันออกของเมือง โดยไม่ได้บอกพวกบ่าวแม้แต่คำเดียว ทำให้พวกบ่าวตามหาท่านเสียยกใหญ่ ยามกลับมาใบหน้าที่ท่านก็ซีดเผือดราวกับได้พบเจอเรื่องที่น่ากลัวเข้า...”

“เรื่องน่ากลัวอะไร” ฉีอวีนสงสัย

ป้าอวีนสายหน้า “พอบ่าวถาม คุณหนูก็บอกเพียงว่าคุณชายมีแขกเลยกลับมาก่อนเจ้าค่ะ แต่ระหว่างทางกลับเจออันธพาลมาลวนลาม ทำให้ท่านตกใจจนวิ่งหนีกลับมา จากนั้นท่านก็เอาแต่เก็บตัวอยู่ในห้อง ไม่ยอมออกมาเลย...”

ชู่ยฮวาเองก็นึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาได้เช่นกัน “อา... บ่าวนึกออกแล้วเจ้าค่ะ วันนั้นคุณหนูดูแปลกไปจริงๆ แม้แต่ตอนยกสำรับไปให้ท่าน ท่านก็บอกว่าไม่หิว จะเข้านอนแล้ว บ่าวเลยคิดว่าคุณหนูคงกลัวเจ้าอันธพาลนั้นมาก... ตอนนั้นบ่าวยังถามคุณหนูว่าต้องการแจ้งทางการหรือไม่ แต่เรื่องเกี่ยวกับอันธพาลนั้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่คุณหนูเจอที่ไหน หรือมันมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร คุณหนูก็ไม่เอ่ยถึงเลยสักนิด น่าแปลกยิ่งนัก ทั้งๆ ที่ปกติคุณหนูจะบอกพวกบ่าวสองคนทุกเรื่อง”

ป้าอวีนกล่าวต่อ “พอวันรุ่งขึ้น คุณหนูก็ยิ่งแปลกเข้าไปใหญ่ ราวกับเรื่องน่ากลัวเมื่อวันก่อนไม่เคยเกิดขึ้น บอกพวกบ่าวด้วยรอยยิ้มว่าจะไปพบคุณชายที่ทางทิศตะวันออกของเมืองอีกครั้ง เพื่อขอรับรองให้เขาพาท่านไปด้วย ทั้งยังเก็บสัมภาระอย่างร่ำเร่ง สุดท้าย...”

นางเงียบไป สีน้หน้าเต็มไปด้วยความเคลงใจอย่างถึงที่สุด ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงเอ่ยต่อ “ในคืนนั้นคุณหนูก็ฆ่าตัวตาย บ่าวไม่เข้าใจ คนที่บอกว่าจะออกเดินทางไปกับคนที่พึงใจ จู่ๆ จะคิดสั้นฆ่าตัวตายได้หรือเจ้าค่ะ”

นี่วันฟังแล้วก็ปล้นมีสีหน้าเคร่งขรึม ก่อนจะเอ่ยด้วยความ
มั่นใจ “เกรงว่าข้าคงจะถูกสังหาร”

“คุณหนู ท่านบอกว่าท่านถูกฆ่าเช่นนั้นหรือเจ้าคะ” ป้าอวีนกับ
ชู่ฮวามองหน้ากัน ต่างคนต่างก็ตกใจจนตัวสั่น

นี่วันจึงมองพวกนาง และอดไม่ได้ที่จะถามถึงความจริงใจ
จากพวกนาง “พวกเจ้า... กลัวข้าหรือไม่ อย่างไรก็ตามข้าก็เป็นผู้ที่พินาศจาก
ความตาย ต่อให้พวกเจ้าจะจงรักภักดีต่อข้ามากเพียงใด ก็คงกลัวข้า
อยู่บ้างใช่หรือไม่... ข้ากายข้าเหลือแค่พวกเจ้าสองคนเท่านั้น คนที่ข้า
ไว้วางใจได้ก็มีเพียงพวกเจ้าเช่นกัน ข้าไม่ต้องการให้ความจงรักภักดีของ
พวกเจ้าเกิดขึ้นจากความหวาดกลัวที่มีต่อข้า แต่ข้าก็หวังว่าพวกเจ้าจะ
เปิดใจให้ข้า เป็นพวกเดียวกับข้า เช่นนี้พวกเราจึงจะต่อกรกับฆาตกร
ที่เรายังไม่อาจสืบรู้ผู้นั้นได้”

เมื่อถูกถามโดยไม่ทันตั้งตัวเช่นนี้ ทั้งสองคนก็นิ่งอึ้งไป

ตอนที่นี่วันกำลังรู้สึกผิดหวัง ป้าอวีนก็เอ่ยขึ้นด้วยความฮึกเหิม

“บ่าวจะกลัวคุณหนูของบ่าวได้อย่างไรเจ้าคะ บ่าวเห็นคุณหนู
ตั้งแต่ยังแบเบาะ คุณหนูจิตใจดีถึงเพียงนั้น สวรรค์เลยไม่ยอมให้ท่าน
จากไป ถึงได้ให้ท่านกลับมา บ่าวดีใจยิ่งนัก บ่าวจะเป็นพวกเดียวกับ
คุณหนู และจะปกป้องคุณหนูเองเจ้าคะ”

ชู่ฮวาเองก็ยึดดอกขึ้น และพุดออกมาจากกันบึ้งของหัวใจ “บ่าว
ก็เหมือนกันเจ้าคะ สิ่งที่น่ากลัวคือการจากไปของคุณหนู แต่ยามนี้
คุณหนูอยู่ตรงหน้าบ่าวแล้ว บ่าวดีใจเหลือเกินเจ้าคะ บ่าวไม่กลัวคุณ
หนู และบ่าวเองก็จะเป็นพวกเดียวกับท่าน จะคอยปกป้องท่านเจ้าคะ”

พวกนางรู้สึกตื่นตันใจที่ผู้เป็นนายยังมีชีวิตอยู่ แม้เรื่องที่เจ้านาย
เคยหมดลมหายใจจะเป็นความจริง และทำให้พวกนางที่หวาดกลัว
ภูตผีปีศาจเป็นทุนเดิมรู้สึกหวาดหวั่นอยู่บ้าง ทว่ายามได้ยินคุณหนูบอก

ว่าเหลือเพียงพวกตนสองคนเท่านั้น หวังให้พวกตนเปิดใจให้นาง อย่าหวาดกลัวนาง และมีใจเป็นหนึ่งเดียวกับนาง ความเห็นอกเห็นใจของพวกนางก็ถูกกระตุ้นขึ้น รวมกับการได้ยินคุณหนูบอกว่าถูกสังหาร นั่นก็ยิ่งทำให้พวกนางเคียดแค้นศัตรู และยังมีใจเอนเอียงไปหาผู้เป็นนาย ครั้นได้ยินพวกนางพูดเช่นนั้น ฉื่อวินก็ยิ้มบางออกมา “ข้าจะบอกพวกเจ้าอย่างหนึ่งแล้วกัน ที่จริงแล้วพระโพธิสัตว์ทรงนำทางข้ากลับมาบอกว่าอายุขัยของข้ายังไม่ถึงจุดสิ้นสุด จึงรีบส่งข้ากลับมายังโลกมนุษย์”

ป้าอวินกับชู่ฮวาที่ได้ฟังประโยคนี้นี้ถึงกับอ้าปากค้าง

ป้าอวินที่ตั้งสติได้ก่อนจึงกล่าวด้วยความยินดี “คุณหนูของพวกเราช่างมีวาสนามากจริงๆ เจ้าคะ”

ชู่ฮวาที่ไม่ค่อยรู้หนังสือ แต่กลับกล่าวอ้างถึงสำนวนโบราณ “นี่เรียกว่ารอดพ้นจากเคราะห์กรรมใหญ่ย่อมต้องได้รับโชคเจ้าคะ”

ฉื่อวินหัวเราะ ก่อนจะหันมาพูดกับพวกนางด้วยสีหน้าจริงจัง “ความจริงของเรื่องที่ข้าฆ่าตัวตาย ห้ามมิให้ผู้ใดแพร่งพรายออกไปในบ้านหลังนี้มีความต้องการทำร้ายข้า ต่อไปพวกเราต้องระมัดระวังให้มากขึ้น รอบคอบไว้ก่อนน่าจะดีกว่า”

“เจ้าคะ” ทั้งสองพยักหน้าอย่างหนักแน่น ในใจคิดว่าต้องพยายามปกป้องคุณหนูให้ดีที่สุด

ชู่ฮวาคล้ายนึกอะไรขึ้นมาได้จึงเอ่ย “ใช่แล้ว สุหยินคือคนที่ใจร้ายกับคุณหนูที่สุด นางมักหักเงินใช้จ่ายรายเดือนของคุณหนู และหาเหตุผลมาทำหน้าคุณหนูว่าทำผิดอยู่บ่อยครั้ง โดยบอกว่าคุณหนูเรียนรู้นิสัยแย่ๆ มาจากเยื่อเหนียง นางจะใช้ฆาตกรหรือไม่...”

“จะพูดพล่อยๆ ออกมาแบบนี้ไม่ได้เด็ดขาด” ป้าอวินเอ่ยตำหนิ ฉื่อวินไม่ได้เก็บมาใส่ใจ “ไม่เป็นไร เลามาเถอะ ข้าอยากรู้ว่าเหตุ

ไต่ท่านแม่ใหญ่ถึงใจร้ายกับข้า้นัก”

“บ่าวเล่าเองเจ้าค่ะ”

ป้าอวีนเล่าถึงตัวตนของเยื่อเหนียงซึ่งเป็นมารดาผู้ให้กำเนิดร่างนี้ก่อน

เดิมทีสกุลเยื่อฐานะดี เป็นหมอกันมาหลายยุค แม้จะไม่ใช่ว่าตระกูลหมอกี่มีชื่อเสียงมากมาย แต่ก็ได้รับความไว้วางใจจากเพื่อนบ้านในละแวกใกล้เคียง ถือว่ามีชื่อเสียงในระดับท้องถิ่น

แต่พี่ชายของเยื่อชื่อ³ เป็นคนซื่อตรงเกินไป เขารับรองการยืมเงินให้สหาย สุดท้ายสหายก็หนีไป ทำให้เขาตกอยู่ในชะตากรรมที่ต้องเร่ขายทรัพย์สินในครัวเรือน กระทั่งร้านขายยาที่สืบทอดกันมาหลายรุ่นก็ถูกขายออกไปเช่นกัน เขาโมโหมากจนล้มไป หลังจากนั้นเขาก็ไม่ฟื้นขึ้นมาอีกเลย ภรรยาผู้เป็นที่รักของเขาก็ล้มป่วยและตายจากไปเช่นเดียวกัน

หว่ากการชดใช้ด้วยร้านขายยาหนึ่งร้านและชีวิตคนสองคนยังไม่พอ เจ้าหนี้ยังต้องการยึดบ้านสกุลเยื่อเพื่อมาชำระหนี้สินอีกด้วย เพื่อให้บ้านสกุลเยื่อถูกยึดไป และเพื่อให้หลานชายได้เรียนวิชาแพทย์ ด้วยหวังว่าสักวันหนึ่งกิจการของสกุลเยื่อจะสามารถฟื้นฟูกลับมาได้ เยื่อจึงจำใจตอบรับว่าจะแต่งให้เหยาเสียนที่พึงพอใจในตัวเอง แม้จะเป็นเพียงอนุภรรยาก็ตาม

แม้ว่าเยื่อจะไม่ใช่นางสาวจากสกุลชั้นสูง แต่นางก็ได้รับการอบรมสั่งสอนมาอย่างดี มีกิริยาท่าทางที่งดงามเรียบร้อย เมื่อถูกรับตัวเข้ามาในคฤหาสน์สกุลเหยา เยื่อจึงได้รับความโปรดปรานจากเหยาเสียนเป็นอย่างมาก ถึงขนาดเหยาเสียนเคยออกหน้าพูดกับเจียงซือ

³ คำเรียกสตรีที่แต่งงานแล้ว

แทนเยื่อระหว่างการทะเลาะวิวาทของภรรยาเอกกับอนุว่า สตรีหยาบ
กายเช่นนั้นไม่มีวันเรียนรู้การทำทางสง่างามเช่นสตรีสูงศักดิ์อย่าง
เยื่อได้

คำพูดนี้ทำให้เจียงซือแค้นใจเยื่อไม่น้อย นางจึงวางแผนใส่ร้าย
เยื่อเพื่อให้หย่าเสียหมดความโปรดปรานในตัวนาง ซ้ายยังคงคิดซึ่
ข่มเหงและมองนางเป็นดังหนามยอกอก หักเงินใช้จ่ายรายเดือนของ
นาง ยกยกของใช้ที่นางควรได้รับไป กระทั่งยามนางป่วยก็ไม่ยอมมาให้
เชิฐหมอมารักษาทำให้นางป่วยหนักจนตาย

เมื่อฟังจบฉิววันก็รู้สึกเห็นใจมารดาของร่างนี้ยิ่งนัก เยื่อเป็น
อนุภรรยาที่เพราะโชคชะตาบังคับ แต่กลับถูกภรรยาเอกเกลียดชัง เหตุ
ใดจึงไม่คิดโทษบุรุษมากภรรยาผู้นั้นเล่า

จากนั้นฉิววันก็วิเคราะห์อย่างเป็นกลาง “นี่ก็ไม่ได้หมายความว่า
ท่านแม่ใหญ่เป็นคนสังหารซ้ำ ในฐานะมารดาใหญ่นางมีวิธีมากมาย
ที่จะฆ่าซ้ำได้ แค้นนางใส่ร้ายซ้ำตามใจชอบก็ทำให้ซ้ำตายได้แล้ว ไม่จำเป็น
ต้องมาสร้างสถานการณ์ว่าซ้ำฆ่าตัวตายเลย แต่ว่า...” หญิงสาวหยุดไป
ครู่หนึ่ง “กับนางก็ต้องระวังให้มาก”

ก่อนจะได้รู้ว่าผู้ใดคือฆาตกรตัวจริงที่ฆ่านาง ความสงสัยที่มีต่อ
เจียงซือก็ยังไม่ถูกลบล้างไป

ทั้งสองพยักหน้าและจดจำไว้ให้ขึ้นใจ “เจ้าคะ”

ฉิววันกินใจอีกต่อ นางหิวมากจริงๆ ใจก็หนึ่งซามใกล้จะหมด
อย่างรวดเร็ว

ป้าวันตักโจ๊กเพิ่มให้นางอีกซาม ก่อนกล่าวขึ้น “คุณหนูเจ้าคะ
ท่านเพิ่งฟื้นขึ้นมา เร็วแรงก็ยังฟื้นฟูได้ไม่เต็มที่ จึงต้องบำรุงร่างกาย
ให้ดีเจ้าคะ พรุ่งนี้เช้าบ่าวจะไปซื้อปลาที่ตลาด...”

ฉิววันเอ่ยถามอย่างสงสัย “มิใช่ว่าท่านแม่ใหญ่หักเงินรายเดือน

ของข้าหรือ เหตุใดพวกเรายังมีเงินซื้อปลาเล่า”

“แม้เงินใช้จ่ายรายเดือนที่สุหยินส่งมาจะมีไม่มากนัก แต่บ่าวเย็บผ้าปักผ้าแล้วนำไปฝากขายที่ร้าน คุณหนูเองก็เย็บถุงเงินได้อย่างประณีตสวยงามจึงทำให้ขายดีมาก บางครั้งพวกเราจึงมีเงินพอซื้อเนื้อสัตว์เจ้าค่ะ” ป้าอ้วนกล่าวพลางปลดถุงเงินลายดอกโบตันสีชมพูอ่อนที่แขวนอยู่ตรงสายคาดเอวออกมาให้ผู้เป็นนายดู

นี่วันเห็นดังนั้นมุ่มปากก็แข็งค้างไปเล็กน้อย ถุงเงินที่ละเอียดประณีตงดงามเช่นนี้ไหนเลยเธอจะปักออกมาได้ ในอนาคตก็คงปักไม่ได้เช่นกัน

ชู่ฮวากล่าวเสริม “ยังมีถึงอีหนึ่งกับเจียงอีหนึ่ง ยามพวงนางมีอาหารอร่อยๆ ก็แบ่งมาให้ ดังนั้นชีวิตของพวกเรา ก็พอจะผ่านพ้นไปได้เจ้าค่ะ”

เดิมเธอคิดว่าเจ้าของร่างจะถูกทุกคนในสกุลเหยารังแก ที่แท้ก็ยังมีคนคอยช่วยเหลืออยู่เช่นนั้นหรือ

นี่วันถามอย่างสงสัย “ความสัมพันธ์ของข้ากับพวกนางดีหรือไม่”

“แน่นอนเจ้าค่ะ ถึงอีหนึ่งกับเจียงอีหนึ่งก็เหมือนกับอีหนึ่งของพวกเรา ล้วนถูกนายท่านทอดทิ้งให้อยู่ท้ายบ้านหลังนี้กันทั้งนั้น ต่างคนต่างคอยดูแลซึ่งกันและกัน พวกนางยังมาร่วมพิธีศพของนายท่านด้วยนะเจ้าค่ะ...” ป้าอ้วนเปลี่ยนสีหน้าเล็กน้อย “คงเพราะเห็นคุณหนูลูกออกมาจากโลงศพ จึงทำให้พวกนางรู้สึกหวาดกลัวเล็กน้อย ถึงได้ไม่มาเยี่ยมท่านเจ้าค่ะ...”

ชู่ฮวาริบเอ่ยขึ้น “คุณหนู พวกนางล้วนเป็นคนดี ผ่านไปอีกวันสองวันพวกนางอาจจะมาเยี่ยมท่านก็ได้... อ๊ะ จริงสิ บ่าวไปบอกพวกนางดีกว่าว่าพระโพธิสัตว์ทรงนำทางท่านกลับมา พวกนางจะได้ไม่กลัว

ท่านอีก” กล่าวจบนางก็เตรียมจะจากไป

“เอ่อ... เรื่องนี้ไม่ต้องรีบร้อน อยู่เป็นเพื่อนข้ากินข้าวก่อนเถอะ”
ฉิววินเห็นชู้ยฮวากำลังจะจากไปอย่างหุนหันพลันแล่นจึงรีบเรียกนางไว้ ก่อนยืมให้ชู้ยฮวากับป้าอวินแล้วกล่าว “ข้าลืมเรื่องในอดีตไปหมดแล้ว ข้าอยากรู้เรื่องราวรอบตัวข้าให้มากขึ้น และอยากรู้เรื่องในบ้านหลังนี้ให้มากขึ้นเช่นกัน พวกเรากินกันไปคุยกันไปเถิด”

“คุณหนู...” ทั้งสองมองหน้ากัน ก่อนจะยกแก้วน้ำหนึ่งลงตามคำสั่ง

เมื่อก่อนคุณหนูมักเรียกพวกนางให้มานั่งกินข้าวด้วยกัน ทำเหมือนพวกนางเป็นคนกันเอง แม้วันนี้นิสัยของคุณหนูจะเปลี่ยนไป ทว่ายังทำเหมือนพวกนางเป็นคนกันเองเช่นเดิม น้ำใจในจุดนี้ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง ทำให้พวกนางยินดีเป็นอย่างมาก

ทั้งสามคนกินข้าวด้วยกัน ป้าอวินกับชู้ยฮวต่างก็ช่างพูดจึงพูดคุยกันไม่หยุด ฉิววินนั่งฟังเป็นส่วนใหญ่ ได้ยินพวกนางพูดถึงญาติผู้พี่ของร่างนี้ว่า นอกจากจะมีวิชาแพทย์ยอดเยี่ยมและมีจิตใจงดงามแล้ว ยังรูปร่างมากอีกด้วย เป็นความหวังเดียวของสกุลเย่ที่จะฟื้นฟูกิจการของสกุลกลับมา รวมถึงเป็นญาติจากฝั่งสกุลเดิมของมารดาที่เหลืออยู่เพียงคนเดียว

และได้ยินว่าร่างนี้กับธิดี๋เหินยงที่อายุยิ่งสิบกว่าปีมีมิตรภาพที่ดีต่อกัน เดิมทีธิดี๋เหินยงก็ได้รับความโปรดปราน แต่เพราะให้กำเนิดบุตรชายที่เป็นไ้จึงถูกเยาะเย้ยถากถาง ขณะที่เจียงอี่เหินยงที่อายุสามสิบปีกลับถูกทอดทิ้งเพราะมีบุตรยาก

นอกจากนี้ยังพูดถึงบรรดาบุตรชายบุตรสาวแต่ละคนที่เจียงอี่เหินยงให้กำเนิดว่า รวกับมีจุมงอกอยู่บนศีรษะ ล้วนเย่อหยิ่งมีใช้น้อย คอยจะข่มเหงรังแกบุตรชายบุตรสาวของอนุภรรยา

การใช้ชีวิตอยู่ในสกุลเหยาคล้ายอาศัยอยู่ในนรกก็ไม่ปาน

ในมิดีก่อนนี้อว้นเป็นแพทย์แผนจีน หลังจากหาเงินมาได้ก้อนหนึ่งก็ซื้อห้องชุดเล็กๆ เป็นของตัวเอง ทั้งยังมีความเป็นตัวของตัวเอง เธอจึงทนไม่ได้ที่จะต้องใช้ชีวิตอย่างซี้ซั้วและถูกกดขี่ข่มเหงเช่นนี้

เพียงแต่เธอจะทำอะไรได้ ในยุคที่บุรุษเป็นใหญ่และสตรีต่ำต้อยเช่นนี้ มารดาผู้ให้กำเนิดนางล่องลับไปแล้ว ไหนจะไม่ได้รับความรักจากบิดา ทั้งยังถูกมารดาใหญ่รังแก เรื่องออกเรือนก็ถูกยื้อเวลาเสียจนอายุล่วงเลยมาถึงสิบแปดปี ไร้ที่ให้พึ่งพิง หากหนีออกไปยังโลกภายนอกจะเอาตัวรอดได้หรือไม่

เดี๋ยวละ เธอยังมีวิชาแพทย์ติดตัวอยู่ไม่ใช่หรือ อีกอย่าง... ก็ยังมีญาติผู้พี่ที่เป็นหมอยุ่อีกคน...

นี้อว้นมีเป้าหมายในใจแล้ว แต่เธอต้องบำรุงร่างกายที่อ่อนแอนี้ให้แข็งแรงเสียก่อน และต้องลบรอยแผลเป็นจากข้อมือด้วย ดีที่เธอมีสูตรยาที่สามารถลบรอยแผลเป็นได้พอดี

หญิงสาวคิดพลางตักโจ๊กขามที่สามให้ตัวเอง

ป้าอว้นกับซุ่ยฮวาเห็นเช่นนั้นต่างก็ตกตะลึง คุณหนูกินเก่งถึงเพียงนี้เชียว

นี้อว้นหันไปยิ้มให้พวกนาง “แค่เย็บถุงเงินขายหาเงินได้น้อยเกินไป แต่เชื่อข้าเถอะ สักวันหนึ่งข้าจะหาเงินได้มากมาย ข้าจะทำให้พวกเจ้าได้กินของอร่อยทุกวัน”

ป้าอว้นกับซุ่ยฮวาได้ยินเช่นนั้นก็นิ่งงัน คุณหนูกำลังพูดเรื่องไร้สาระอะไรอยู่...

นี้อว้นไม่ได้พูดอะไรอีก ทว่าดวงตาของเธอกลับเป็นประกายเจิดจ้า

นับจากวันนี้เป็นต้นไปเธอไม่ใช่นี้อว้นอีกแล้ว เธอคือเหยาจื่อเิน

ในเมื่อสวรรค์ให้โอกาสเธอได้เกิดใหม่ เช่นนั้นเธอก็จะใช้ชีวิตแทนเหยา-
จือเอนที่ตายไปแล้วเป็นอย่างดี และจะกำหนดโชคชะตาด้วยตัวเอง

สำหรับเหยาเสียแล้ว การฟื้นคืนชีพของเหยาจือเอนบุตรสาว
ที่ไม่ได้รับความรักนั้นเป็นเรื่องอัปมงคลและน่าหวาดกลัว ด้วยเหตุนี้
เขาจึงสั่งให้ผู้ที่มีส่วนร่วมในพิธีศพวันนั้นปิดปากเงียบ ทว่าเรื่องก็ยัง
คงแพร่สะพัดออกไปอยู่ดี

ก่อนที่นักพรตผู้นั้นจะไปจากสกุลเหยา เขาหลุดปากพูดกับบ่าว
รับใช้ถึงเรื่องนี้ รวมกับเรื่องที่ชื่อโลงศพก็เป็นที่รู้จักกันไปทั่ว คงปิดบังไว้
ได้ไม่นานนักหรอก

ยามนี้ทุกคนในคฤหาสน์สกุลเหยาต่างก็พูดถึงเรื่องนี้ไปทั่ว บอก
ว่าเหยาจือเอนถูกวิญญาณสิงร่างถึงได้กลับมามีชีวิตหลังจากหมดลม
หายใจไปแล้ว บ้างก็ว่าพบนางแล้วจะโชคร้ายหรือห้ามสบตากับนาง

เมื่อเรื่องเป็นเช่นนี้จึงไม่มีผู้ใดกล้าเข้าไปในเรือนหลังเล็กที่นาง
อาศัยอยู่ ว่ากันว่าเมื่อก่อนเหยาจือเอนน้องสาวต่างมารดา บุตรสาว
ลำดับที่หกของสกุลเหยาซึ่งมีอายุอ่อนกว่านางสองปีผู้นั้น มักส่งบ่าว
รับใช้มาเรียกนางให้ไปเป็นผู้ติดตามอยู่บ่อยครั้ง ทว่ายามนี้ก็ไม่กล้า
อีกแล้ว

เหยาจือเอนคิดว่าได้อยู่ว่างๆ ก็ดีเหมือนกัน นางจะได้มีสมาธิ
กับการดูแลร่างกายได้อย่างเต็มที่ นางวานให้ป้าอว้นซื้อสมุนไพรมาให้
จำนวนหนึ่ง เพื่อนำมาบดและทาบาดแผลเพื่อลดรอยแผลเป็น

ป้าอว้นประหลาดใจไม่น้อยที่คุณหนูรู้จักสมุนไพร เหยาจือเอน
คิดในใจ อย่างไรเสียอนาคตนางก็จะเดินไปบนเส้นทางการแพทย์ การ
บอกไปว่านางรู้วิชาแพทย์เสียแต่เนิ่นๆ ก็ไม่เสียหายอะไร นางจึงเรียก
ชู้ชวามาเพื่ออธิบายในคราวเดียว

เหยาจื่อเอินหยิบตำราแพทย์ที่ญาติผู้พี่มอบให้นางอ่านลงมาจากชั้นหนังสือด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะบอกว่านางเรียนรู้อามาจากตำราแพทย์เล่มนี้ จากนั้นก็แต่งเรื่องของพระโพธิสัตว์ โดยบอกว่านอกจากพระโพธิสัตว์จะทรงชี้ทางสว่างให้นางกลับคืนสู่โลกมนุษย์แล้ว ยังบอกนางอีกว่าทรงปลดปล่อยพรสวรรค์ของนาง แต่ภายภาคหน้านางจะต้องนำพรสวรรค์นี้ไปสร้างคุณงามความดี

เดิมทีนางก็ไม่เข้าใจว่าคืออะไร ทว่าหลังจากที่เปิดดูตำราแพทย์ นางก็พบว่านางเข้าใจเนื้อหาอย่างถ่องแท้ อ่านเพียงครั้งเดียวก็จดจำได้อย่างลึกซึ้ง นางถึงเข้าใจความหมายที่พระโพธิสัตว์ทรงบอก ว่าทรงประสงค์ให้นางใช้วิชาแพทย์เพื่อช่วยเหลือผู้อื่น

คนทั่วไปล้วนเคารพนับถือทวยเทพ บ้าอวีนกับชู่ยวหาที่ได้ฟังดังนั้นก็เชื่อหมดใจ และรู้สึกภาคภูมิใจกับเรื่องที่พระโพธิสัตว์ประทานพรสวรรค์แก่คุณหนู พร้อมกับคิดว่าคุณหนูของพวกนางนั้นเป็นยอดคน

เหยาจื่อเอินเองก็คิดจะเดินบนเส้นทางการแพทย์อย่างจริงจัง แม้นางจะรู้ว่าราชวงศ์ไท่จิงมีแนวคิดที่บุรุษเป็นใหญ่และสตรีต่ำต้อย การที่สตรีจะเป็นหมอได้นั้นยากเย็นแสนเข็ญ แต่แพทย์แผนจีนเป็นอาชีพที่นางรัก นางจึงไม่ยอมย่อแพ้

นอกจากนี้เหตุผลสกุลเหยาที่ไม่ใช่สถานที่ที่นางจะอาศัยอยู่ได้อย่างสบายใจนัก บางทีหากไม่ระวังตัว บุตรสาวอนุผู้นำสงสารเช่นนาง อาจถูกมารดาใหญ่ขายออกไป หรืออาจถูกฆาตกรผู้แค้นเคืองนางที่ซ่อนตัวอยู่ในเหตุผลหลังนี้สังหารก็เป็นได้

นางจึงมีความคิดที่จะออกจากสกุลเหยา ตั้งใจเอาไว้ว่าหลังจากออกจากสกุลแล้ว นางจะใช้วิชาแพทย์ของนางเลี้ยงดูบ้าอวีนกับชู่ยว รวมถึงตัวนางเองด้วย

เหยาจื่อเอนคิดไปไกลมาก ยิ่งคิดว่านางยังมีญาติผู้พี่คอยช่วยเหลือ บางทีเขาอาจช่วยให้นางออกจากสกุลเหยาได้อย่างราบรื่นก็เป็นได้ หลังจากนั้นก็เดินทางไปรักษาผู้คนนอกเมืองหลวงร่วมกับเขา และใช้ชีวิตอยู่อย่างอิสระไร้ข้อจำกัดใดๆ

ทว่าสิ่งที่นางควรทำในยามนี้คือดูแลร่างกายให้ดี และรอญาติผู้พี่กลับมาจากซูโจว

ช่วงเวลาที่พักรักษาตัวนี้เชื่อว่าเหยาจื่อเอนจะไม่มีอะไรทำ นอกจากบดสมุนไพรแล้ว นางยังวานให้ป้าอวี่นซื้อเข็มเงินมาเพื่อฝักฝังเข็ม จะได้ไม่ท่างมือนานเกินไป และเป็นการฆ่าเวลาอันแสนน่าเบื่ออีกด้วย

ไม่กี่วันต่อมา ถึงอีเหนียงกับเจียงอีเหนียงก็มาเยี่ยมนาง แม้ปากจะเอ่ยว่าห่วงใยสุขภาพของนาง อยากมาดูว่านางสบายดีหรือไม่ ทว่าใบหน้ากลับเผยความขลาดกลัวออกมา ไม่กล้าเข้าใกล้นาง รวบรวมกลัวอะไรบางอย่างก็ไม่ปาน

เหยาจื่อเอนรู้ถึงความคิดของพวกนาง จึงเล่าเรื่องที่พระโพธิสัตว์ทรงชี้ทางสว่างให้นางออกมา นี่ช่วยขจัดความหวาดกลัวของพวกนางไปได้ทันทีตามที่นางคาดไว้ พอดีกับที่ถึงอีเหนียงมีบุตรชายวัยสองขวบที่น่ารัก และเหยาจื่อเอนเองก็ชอบเด็กเช่นกัน จึงทำให้มีหัวข้อสนทนาเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

เพียงแต่บุตรชายวัยสองขวบของถึงอีเหนียงกลับพูดไม่ได้ ทำได้เพียงส่งเสียงอ้อแอ้เท่านั้น ไม่สามารถกล่าวประโยคยาวๆ ได้ หมอก็หาสาเหตุไม่ได้เช่นกัน เหยาจื่อเอนจึงกล่าวอย่างอ้อมค้อม

ถึงอีเหนียงน้ำตาไหลพรากอย่างมิอาจห้าม ก่อนบอกว่าบางคนก็พูดว่านางเป็นมารดาที่มีปัญหา ถึงได้ให้กำเนิดบุตรชายที่เป็นใบ้

“เหยาจื่อเอนจะเป็นใบ้ได้อย่างไร ทุกครั้งที่ข้าพูดเขาก็จะมองข้า เขา

ฟังข่าวเรื่อง และเขาก็เรียกข้าว่าแม่ได้ เพียงแค่พูดไม่เก่ง...”

เหยาจื่อเินเตว่าเหวยอันอาจจะมีปัญหาเรื่องมีพัฒนาการช้า แม้นางจะไม่ใช้หมอเฉพาะทางในด้านนี้ แต่เพื่อนของนางคนหนึ่งก็มีลูกที่มีปัญหาเรื่องมีพัฒนาการช้าเช่นกัน นางพอจะเข้าใจอยู่บ้างจึงลองถาม “เหวยอันชอบเล่นสนุกหรือไม่”

“อ้อ เขาชอบเล่นจับผีมาก ทั้งหลบซ่อนและวิ่งหนีเก่งยิ่งนัก”

“แล้วชอบเล่นก่อกองหินกองทรายหรือไม่”

“อ้อ เขาจะช่วยเก็บใบไม้ดอกไม้ ทั้งยังชอบเก็บหินก้อนเล็กๆ เขาชอบเอาหินมากองให้สูง...”

“เช่นนั้นเขาสามารถขึ้นไปยังส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายได้หรือไม่”

“นั้นย่อมไม่มีปัญหา ยามปวดท้องเขาจะชี้ที่ท้อง ยามถูกยุงกัด ก็จะชี้ที่เท้าเพื่อบอกว่าเขาถูกยุงกัด” ดังอี่เหนียงพยักหน้ายามตอบ

เหยาจื่อเินประเมินพัฒนาการของเหวยอันจาก ‘การเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อใหญ่’ จากการ เล่นสนุก ‘การเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อเล็ก’ จากการก่อกองหิน และ ‘การรับมือกับสิ่งต่างๆ รอบตัวในการเข้าสังคม’ รวมถึง ‘ภาษาและกระบวนการคิด’ จากการชี้ไปยังส่วนต่างๆ ของร่างกาย

หลังจากถามเสร็จนางก็ยิ้มกว้างแล้วกล่าว “วางใจเถอะ เด็กคนนี้ปกติดี ไม่ได้เป็นใบ้แต่อย่างใด เพียงแค่พัฒนาการด้านภาษาอาจช้าไปสักหน่อย และหัดพูดช้าเกินไปเท่านั้น”

“ดีเหลือเกิน เหวยอันไม่ได้เป็นใบ้...” แม้จะมีบางคำที่ไม่เข้าใจนัก แต่ประโยคที่ว่า ‘ไม่ได้เป็นใบ้’ ก็ทำให้ดังอี่เหนียงดีใจไม่น้อย นางมองหน้าเจียงอี่เหนียงอย่างปลอบปลื้มใจก่อนจะเอ่ยถาม “เช่นนั้นข้าควรทำอะไรถึงจะฝึกให้เหวยอันพูดออกมาได้”

เหยาจื่อเอินแนะนำ “ประการแรก คนเป็นมารดาต้องมีความมั่นใจในตัวเองก่อน หากท่านแสดงความวิตกกังวลออกมา เขาก็จะรับรู้ได้ จากนั้นท่านต้องอดทนและพูดคุยกับเขาให้บ่อยขึ้นเพื่อกระตุ้นให้เขาพูด ไม่นานเขาก็จะพูดได้เอง...” พอเห็นถึงอี่เหนียงทำสีหน้างุนงง นางจึงกล่าวต่อ “วางใจเถอะ ข้ากับเจียงอี่เหนียงจะช่วยท่านด้วย”

“ใช่แล้ว น้องหญิง พวกเราจะช่วยตัวเอง” เจียงอี่เหนียงตอบไล่ถึงอี่เหนียงเบาๆ เพื่อให้นางสบายใจ

“เจ้าคะ” ถึงอี่เหนียงเช็ดน้ำตาที่ไหลออกมา ในใจรู้สึกซาบซึ้งอย่างหาที่สุดมิได้

ป้าอว้นกับซู่ฮวาที่มองอยู่ด้านข้างก็พยักหน้าเช่นกัน หวังว่านายน้อยเหว่ยอันจะพูดได้ในเร็ววัน

หลังจากนั้นถึงอี่เหนียงก็พาเหยาเหว่ยอันมาฝึกพูดที่เรือนของเหยาจื่อเอินทุกวัน ผ่านไปเกือบเดือนในที่สุดก็เห็นผล

ว่ากันว่าเหยาเหว่ยอันเรียกเหยาเสียนว่าท่านพ่อ ทั้งยังบอกให้ท่านพ่ออุ้มตัวเองขึ้น และพูดกลอนบทหนึ่งที่เขาจำมาจากลำนำ ทำให้เหยาเสียนดีใจเป็นอย่างมาก มอบรางวัลมากมายให้แก่ถึงอี่เหนียง

ถึงอี่เหนียงระลึกถึงความช่วยเหลือของเหยาจื่อเอินที่มีต่อพวกนางสองแม่ลูกมาตลอด นางจึงนำผ้าและเนื้อตากแห้งที่ได้รับมายังเรือนของเหยาจื่อเอิน พร้อมทั้งเรียกเจียงอี่เหนียงมาด้วย

“ข้าวของมากมายเช่นนี้... ท่านควรเก็บไว้” เหยาจื่อเอินที่เห็นวัตถุดีสำหรับประกอบอาหารและผ้า ก็รู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างมาก

ถึงอี่เหนียงอุ้มบุตรชายที่เล่นจนเหนื่อยและนอนหลับอยู่ในอ้อมกอดของนาง พลังกล่าวขอบคุณเหยาจื่อเอินกับเจียงอี่เหนียง “ข้าแบ่งส่วนของข้ากับเหว่ยอันเอาไว้แล้ว ของเหล่านี้ข้านำมามอบให้เจ้า

กับพี่หญิงเจียง โดยเฉพาะเจ้า จื่อเอิน โชคดีที่มีเจ้า เหวยอันถึงพูด
ต่อหน้านายท่านได้ ต่อไปบุตรอนุเช่นเขาก็จะได้รับความสำคัญ เจ้า
รับสิ่งของเหล่านี้ไว้เถอะ ถือว่าสมควรแล้ว”

เมื่อเหยาจื่อเอินได้ยินว่านางแบ่งส่วนของตัวเองไว้แล้วก็ไม่ได้ว่า
อะไรอีก ก่อนจะเอ่ยอย่างเบิกบาน “เช่นนั้นข้าก็ไม่เกรงใจแล้ว”

“ข้าก็ไม่เกรงใจเช่นกัน” เจียงอี่เหนียงยื่นมือไปลูบศีรษะเหยา-
เหวยอัน “ดูท่า ต่อไปพวกเราคงต้องพึ่งพาเหวยอันเสียแล้ว เหวยอัน
เฉลียวฉลาด โตขึ้นจะต้องได้เป็นขุนนางใหญ่อย่างแน่นอน”

นางไม่มีบุตร นางจึงรักเหยาเหวยอันมากกว่าและเป็นบุตรชาย
ของตนเอง พอเห็นว่ายามนี้เด็กน้อยพูดได้แล้ว นางจึงยินดีไม่น้อย
ไปกว่าถึงอี่เหนียง

ถึงอี่เหนียงเผยรอยยิ้มพึงพอใจ “ได้เป็นขุนนางใหญ่นับว่าดียิ่ง
แต่ถ้าไม่ได้เป็นขุนนางใหญ่ก็ไม่ใช่ไร ขอเพียงเขามีร่างกายแข็งแรง
ไม่เจ็บไข้ได้ป่วยก็พอแล้ว”

เหยาจื่อเอินกับเจียงอี่เหนียงมองหน้ากันด้วยรอยยิ้ม แม้ว่าพวก
นางจะไม่ได้เป็นมารดา แต่พวกนางก็เข้าใจความรู้สึกของคนเป็นมารดา
สุขภาพของบุตรล้วนสำคัญกว่าสิ่งอื่นใด

จากนั้นเหยาจื่อเอินก็ช่วยตรวจชีพจรให้เหยาเหวยอันเป็นประจำ
โดยบอกว่าเหยาเหวยอันมีสุขภาพแข็งแรงดี และยังตรวจชีพจรให้
อี่เหนียงทั้งสองด้วย ยามนี้ทั้งสองคนต่างก็เชื่อมั่นในวิชาแพทย์ของนาง
เป็นอย่างมาก

เหยาจื่อเอินเคยกล่าวได้อย่างแม่นยำว่าระดูของพวกนางมาไม่
สม่ำเสมอ และปวดศีรษะเป็นประจำ ซึ่งกินยาไม่กี่ทีก็หายดี ไม่
นานมานี้ป้าอี่วันเป็นลมแดด นางฝึงเข็มให้ อาการก็ดีขึ้น พวกนางจึง
เชื่ออย่างหมดใจว่านางได้รับพรสวรรค์ด้านการแพทย์มาจากพระโพธิ-

ลัทธิจริง ๆ

หลังจากเหยาจื่อเอนตรวจชีพจรเสร็จ และบอกว่าร่างกายของพวกนางค่อนข้างเย็น ต้องกินอะไรบำรุงร่างกายสักหน่อย เจียงอี่เหนียงก็ถามขึ้นด้วยความสงสัย

“จื่อเอน เจ้าบอกว่าเจ้าฝันถึงพระโพธิสัตว์ เช่นนั้นเจ้าเห็นรูปร่างหน้าตาของพระโพธิสัตว์ชัดเจนหรือไม่”

ถึงอี่เหนียงรู้สึกสนใจหัวข้อนี้จึงเงยหูฟัง

“เจ้าคะ พระโพธิสัตว์มีพระเมตตา รอบตัวท่านมีแสงสีทองเจิดจ้าเสียดจนแทบตา ทว่าแสงนั้นทำให้รู้สึกอบอุ่นยิ่งนัก” เหยาจื่อเอนโกหกเพื่อถนอมน้ำใจพวกนางโดยที่สีหน้าไม่เปลี่ยนไปสักนิด

“ช่างมหัศจรรย์เสียจริง...”

ทั้งสองจินตนาการถึงภาพนั้นก็ตื่นเต้นเป็นอย่างมาก ดวงชะตาเช่นนี้ของเหยาจื่อเอนไม่ใช่สิ่งที่คนทั่วไปจะได้พบเจอ

ต่อมากล้ายเจียงอี่เหนียงนึกบางอย่างขึ้นมาได้จึงกล่าว “จริงสิจื่อเอน แม้พระโพธิสัตว์จะอยากให้เจ้าใช้วิชาแพทย์ทำความดี แต่สตรีเช่นเจ้าจะเป็นหมอได้อย่างไร ผู้เป็นหมอล้วนแต่เป็นบุรุษ หากสตรีคิดอยากจะเป็นหมอ หนทางย่อมยากลำบาก...”

ถึงอี่เหนียงพูดอย่างมีความหวัง “เป็นไปได้สิ ทางร้านขายยาของนายท่านบอกว่ายังไม่มีหมอมือประจำร้าน...”

เจียงอี่เหนียงส่ายหน้า “ได้ยินว่าร้านขายยาที่ชื่อป้อเหรินถึงนั้นขาดทุนอย่างหนัก นายท่านจึงคิดว่าจะเลิกกิจการนี้ อีกอย่าง... เขาจะอนุญาตให้บุตรสาวของตนไปเป็นหมอมือประจำร้านได้อย่างไร”

ถึงอี่เหนียงเงียบไป สุดท้ายก็ทอดถอนใจ “จื่อเอน หากเจ้าเป็นบุรุษก็คงทำในสิ่งที่ตัวเองปรารถนาได้ตามใจชอบแล้ว นายท่านเองก็คงจะยอมให้เจ้าลองทำดูเช่นกัน ช่างน่าเสียดายเสียจริง...”

เจียงอี่เหนียงถอนหายใจตาม พร้อมกับมองไปที่เหยาจื่อเอินด้วยความเสียตาย

เพราะนางเป็นสตรี จึงน่าเสียตายยิ่งนัก นางทำได้เพียงแค่ออมแพ้เช่นนั้นหรือ

เหยาจื่อเอินไม่เห็นด้วยกับความคิดเช่นนั้น แต่นางก็ไม่ได้โต้เถียงออกมา เพราะนางรู้ว่าพวกนางทั้งสองคนเติบโตในยุคอนุรักษนิยม จึงเป็นเรื่องปกติที่พวกนางจะมีความคิดเช่นนั้น

“หวังมา⁴ ท่านจะเข้าไปแบบนี้ไม่ได้ ข้าจะต้องไปแจ้งคุณหนูของข้าให้ทราบก่อน...”

จู่ๆ เสียงตะโกนอย่างโกรธเกรี้ยวของป้าอวี่นก็ดังมาจากนอกห้อง ต่อมานางก็เห็นสตรีอายุประมาณห้าสิบปี มีรูปร่างอวบอ้วน ทำท่าหยิ่งผยองยิ่งนักผลักประตูเข้ามา

แม้ว่าเหยาจื่อเอินจะไม่รู้จักอีกฝ่าย แต่นางก็เคยได้ยินป้าอวี่นและคนอื่นๆ พูดถึงหวังมามา บ่าวรับใช้ข้างกายผู้มีอำนาจมากที่สุดของมารดาใหญ่ จึงเข้าใจฐานะของอีกฝ่ายเป็นอย่างดี ด้านหลังของหวังมามายังมีสาวใช้อีกสี่ห้าคน

ป้าอวี่นกับชายชราไม่อาจต้านทานพวกนางได้ จึงได้แต่เดินตามพวกนางเข้ามาอย่างไม่มีทางเลือก

เมื่อเห็นสถานการณ์เช่นนี้ ถึงอี่เหนียงก็รีบอุ้มบุตรชายลูกจากเก้าอี้แล้วถอยไปด้านหลัง เหยาเหว่ยอันที่อยู่ในอ้อมกอดของนางคล้ายล้มพับได้ถึงความไม่สบายใจของมารดาจึงตื่นขึ้นมา ส่วนเจียงอี่เหนียงก็เดินไปทางถึงอี่เหนียงอย่างเงียบๆ เพื่อช่วยปลอมโยนเหยาเหว่ยอันซึ่งทำทางของนางก็ดูระมัดระวังตัวจากหวังมามาเช่นกัน

⁴ คำที่ใช้เรียกแม่หม่มที่มีอายุ

หวังมาผู้นี้... น่ากลัวมากเช่นนั้นหรือ

เหยาจื่อเินคิดใคร่ครวญอยู่ในใจ ยามนี้มีเพียงนางเท่านั้นที่นั่ง
นั่งอยู่ที่เดิม บ่าวรับใช้บุกเข้ามาอย่างไร้มารยาทเช่นนี้ ไม่มีเหตุผลให้
นางที่เป็นเจ้านายต้องลุกขึ้นไปต้อนรับ

“มีเรื่องอันใด พวกข้ากำลังตีฆาตกรรมอยู่” นางแสดงความไม่พอใจ
ออกมาอย่างชัดเจนที่หวังมาเข้ามามารบกวนพวกนาง

หวังมาเห็นเหยาจื่อเินและคนอื่นๆ เดิมทีก็อยากจะถากถาง
พวกนางสักสองสามประโยค แต่เมื่อนางนึกขึ้นได้ว่าเหยาจื่อเินตาย
แล้วฟื้นคืนกลับมา และเห็นท่าทางเรียบเฉยเช่นนี้ของคุณหนูห้า ก็รู้สึก
ได้ทันทีว่าผิดปกติ คุณหนูห้าแตกต่างจากเมื่อก่อนอย่างสิ้นเชิง

นางลูบแขนและรู้สึกขนลุกขึ้นมา พลังคิดว่าหรือคุณหนูห้าอาจ
จะถูกสิ่งชั่วร้ายสิงร่างจริงๆ

แต่นางจะกลัว แต่ด้วยเคยชินกับการวางอำนาจมาตลอด ยาม
นี้นางจึงเอ่ยว่าทำไมไว้หน้าผู้ใดเช่นเดิม ก่อนจะกล่าวอย่างรังเกียจ
“หากไม่ใช่เพราะคำสั่งของซูหยิน ข้าก็คงไม่คิดมาเหยียบที่นี่หรอก
อัปมงคลเสียจริง ช่างเป็นเสนียดเท่าเหลือเกิน ข้าจะไปจากที่นี่ทันทีที่
ข้ากล่าวจบ ซูหยินสั่งให้ข้ามาเยี่ยมคุณหนูห้า หากสุขภาพของท่านไม่มี
ปัญหาอะไร ก็เตรียมตัวออกเรือนได้แล้ว”

‘ออกเรือน?’

ทุกคนในที่นี้ต่างตกใจจนอ้าปากค้าง ไม่ต้องพูดถึงเหยาจื่อเิน
ที่เป็นเจ้าของเรื่อง

เสียงชื่อไม่เคยสนใจเจ้าของร่างเดิมจนนางอายุสิบแปดปีแล้วก็
ยังไม่ได้รับหมั้นผู้ใด ทว่ายามนี้กลับต้องการให้นางแต่งงาน นี่มารดา
ใหญ่กำลังคิดอะไรอยู่กันแน่

เหยาจื่อเินสงบสติอารมณ์อย่างรวดเร็วแล้วถาม “ท่านแม่ใหญ่

ต้องการให้เข้าแต่งงานกับผู้ใด”

“เป็นนายท่านหลินที่อาศัยอยู่ทางตะวันตกของเมือง เมื่อหลายเดือนก่อนเขาเคยเห็นท่านกับเยอี่เหนียงไปไหว้พระที่วัด แล้วตกหลุมรักคุณหนูห้าตั้งแต่แรกเห็น จึงอยากสู่ขอท่านไปเป็นจี้อ⁵ ของเขา”

“นายท่านหลินที่อยู่ทางตะวันตกของเมือง...” ป้าอวินเดือดดาลจนดวงตาแดงก่ำ “เขาอายุเจ็ดสิบปีแล้ว จะให้คุณหนูแต่งงานไปเป็นม่ายหรืออย่างไรกัน”

ชู่ฮวาปิดปากพลางส่ายหน้าคล้ายไม่อยากจะเชื่อ

ถึงอี่เหนียงและเจียงอี่เหนียงต่างก็ไม่อยากจะเชื่อเช่นกัน สตรีเยาว์วัยอย่างเหยาจื่อเอินจะแต่งงานกับบุรุษชราวัยไม้ใกล้ฝั่งได้อย่างไร ช่างน่าเวทนายิ่งนัก

ไม่รู้ว่ป้าอวินตะโกนเสียงดังเกินไป หรือเป็นเพราะบรรยากาศตึงเครียดเกินไป เหยาเหว่ยอันถึงได้ร้องไห้ออกมา เหยาจื่อเอินที่ตกตะลึงอยู่จึงได้สติจากเสียงร้องไห้

แม้นางจะใจเย็นมากแค่ไหน ทว่าการได้ยินว่าตนจะต้องแต่งงานเป็นฮูหยินคนใหม่ให้ชายชราอายุเจ็ดสิบปี ก็ยังทำให้นางรู้สึกตกใจมากอยู่ดี

หวังมามามองแวตาที่หวาดหวั่นของเหยาจื่อเอิน ก่อนจะส่ายส่ายแล้วกล่าวขึ้นอย่างได้ใจ “คุณหนูห้า ด้วยฐานะของท่านที่เป็นเพียงบุตรสาวอนุ การได้แต่งงานเป็นฮูหยินคนที่สองก็นับว่าไม่เลวแล้ว อีกอย่าง... นายท่านหลินก็ทราบเรื่องอับมงคลของท่านดี ทั้งยังถามถึงเป็นพิเศษ ทว่าเขาไม่เชื่อเรื่องสิ่งชั่วร้าย และบอกว่าดวงชะตาของเขานั้นแข็งแกร่งคู่ควรกับท่านยิ่งนัก”

“ฮูหยินคิดว่าการแต่งงานครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย จึงให้นายท่านช่วย

⁵ คำเรียกภรรยาเอกคนใหม่ที่แต่งงานเข้ามาแทนคนเก่าที่ถูกปลดหรือตายไป

ตอบรับแทนท่านแล้ว การแต่งงานที่ดีเช่นนี้ท่านก็ควรออกเรือนไปด้วย
ความซาชซึ่งจะเป็นการดีที่สุด หากท่านยังรั้งอยู่ในสกุลเหยา ก็มีแต่
จะทำให้ดวงชะตาของสกุลเหยาเสื่อมเสีย ทำให้นายท่านเกลียดชังท่าน
มากยิ่งขึ้นเท่านั้น”

เมื่อกล่าววาทะที่ยังผยองจบหวังมามากก็เชิดกางขึ้นอย่างพอใจ
ก่อนจะหมุนตัวเดินนำสาวใช้กลุ่มหนึ่งออกจากห้องโถงไป

หลังคนเหล่านั้นจากไปแล้ว บ้าอ้วนก็กำหมัดแน่นพลาญพูดเสียง
ลอดโرفัน “นายท่านกับสุหยินกำลังหยาบเกียรติคุณหนูซัดๆ เกิดเป็น
คนจะทำกันเช่นนี้ไม่ได้!”

“พวกเขาไม่ใช่คน! แต่เป็นเดรัจฉาน!” ชูยฮวาตะโกนตามออกไป

เจียงอี่เหนียงกล่าวกับเหยาจื่อเินด้วยความกลัดกลุ้ม “จื่อเิน
ยามนี้ควรทำอะไรดี หากแต่งงานออกไป ชีวิตของเจ้าคงจบสิ้นแล้ว...”

ถั่งอี่เหนียงก็กังวลไม่แพ้กัน “ใช่ ควรทำอะไรดีเล่า”

ใบหน้าของเหยาจื่อเินแข็งค้าง จากคำพูดของหวังมามาทำให้
นางรู้ว่าผู้ที่จัดการเรื่องงานแต่งงานของนางก็คือเจียงซื่อ อาจเป็นเพราะ
มารดาใหญ่ยุยงบิดาว่านางเป็นตัวอัปมงคล เกรงว่าจะทำให้ดวงชะตา
ของสกุลเหยาเสื่อมเสีย บิดาของนางถึงได้ตอบรับการแต่งงานครั้งนี้

นางครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ก่อนจะค่อยๆ เอ่ยปาก “ข้าอยากพูดกับ
ท่านพ่อ บางทีข้าอาจทำให้เขาเปลี่ยนใจได้” นางเป็นบุตรสาวของเขา
เขาจะไม่มีความรู้สึกใดๆ ในฐานะบิดาให้นางสักนิดเลยจริงๆ นะหรือ

เจียงอี่เหนียงส่ายหน้า “นายท่านเป็นพ่อค้า ทั้งยังเป็นผู้ที่ให้ความสำคัญเรื่องชื่อเสียงเงินทอง คนที่ไม่มีประโยชน์ต่อเขา เขาไม่มี
ทางเก็บเอาไว้...” เช่นเดียวกับนาง ยามนั้นหลงใหลนางหัวปักหัวปำ ทำ
ทุกวิถีทางบังคับนางให้เป็นอนุภรรยา ทว่าตั้งแต่ที่หมอบอกว่านางมี

บุตรยาก เขาก็ไม่เคยก้าวเข้ามาในเรือนของนางอีกเลย ช่างเลือดเย็น
ยิ่งนัก

“เช่นนั้นข้าจะทำตัวให้มีประโยชน์!” เหยาจื่อเอนพูดประโยคนี้
ออกมาแล้วยิ้มบาง “ข้าจะทำให้ป่อเหรินถึงหาเงินให้ได้มากมาย ท่าน
พ่อจะได้ล้มเลิกความคิดที่จะให้ข้าออกเรือน และยกเลิกการแต่งงาน
ครั้งนี้”

อีเหิงทั้งสองต่างตกตะลึง... นางพูดว่าอะไรนะ?

เหยาจื่อเอนไม่ได้อธิบายอะไรมาก พอนางพูดจบก็รีบเดินออก
จากห้องโถงไปทันที ไม่กล้าชักช้าแม้แต่น้อย ด้วยเกรงว่าจะตกลงมอบ
ของหมั้นหมายกันในวันพรุ่งนี้

“คุณหนูจะไปไหนเจ้าคะ”

“คุณหนู รอก่อนเจ้าค่ะ...”

ป้าอว้นกับซู่ฮวาที่ยังไม่เข้าใจสถานการณ์รีบเดินตามไป พวก
นางตามคุณหนูไปตลอดทางจนถึงด้านนอกเรือนของเหยาสีเียน

การที่เหยาจื่อเอนจะเข้าพบบิดาได้นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะผู้
คุมกันที่อยู่ด้านนอกเรือนขวางทางพวกนางเอาไว้

ในคฤหาสน์หลังนี้ผู้ใดเล่าจะไม่รู้เรื่องที่เหยาจื่อเอนฆ่าตัวตาย
และลุกออกมาจากโลงศพ

ผู้คุมกันมองนางด้วยสายตาหวาดกลัว “คุณหนูห้า มิได้ขอรับ
นายท่านไม่สามารถพบท่านได้ เชิญท่านกลับไปเถิด”

เหยาจื่อเอนยังคงยืนกรานเช่นเดิม “โปรดแจ้งท่านพ่อให้ข้าด้วย”

เพื่อให้นางล้มเลิกความตั้งใจ ผู้คุมกันจึงจำใจเอ่ยขึ้น “ช่วงนี้
นายท่านยังไม่หายป่วยไข้จะมาพบท่านได้อย่างไร เกรงว่าหากสัมผัส
กับความอับมงคลจากท่านแล้วยังเจ็บป่วยหนักขึ้น ท่านรีบกลับไป
เสียเถอะ”

ป้าอวีนกับชู้ยฮวาได้ยินคำพูดนี้ก็เดือดดาลยิ่งนัก แต่พวกนางกลัวว่าหากกล่าวอะไรออกไปจะเป็นการสร้างปัญหามากขึ้น จึงหวังเพียงว่าคุณหนูจะรีบจากไป การยืนกรานจะพบนายท่านเช่นนี้ย่อมไม่เป็นผลดี

ในขณะนั้นก็มีบ่าวรับใช้สองคนนำยามาส่ง ผู้คุ้มกันจึงเปิดทางให้เข้าไปทันที ทว่ายังคงขวางเหยาจื่อเอินกับบ่าวอีกสองคนไว้เช่นเดิม

“ไม่รู้ว้ายาที่เหลียงอี่เหนียงส่งมานี้จะได้ผลหรือไม่ นับวันอาการป่วยไข้ของนายท่านก็ยิ่งรุนแรงขึ้น...”

“นายท่านไม่ชอบบรรทม เที่ยบยาที่ท่านหมอลั้งมานายท่านดื่มไปแล้วไม่ได้ผล ไม่กี่วันก็เลิกลืม ข้าว่าสุดท้ายแล้วยาขามนี้ก็คงต้อง تهทิ้งเช่นกัน เหลียงอี่เหนียงช่างทำเรื่องที่สิ้นเปลืองแรงเปล่าโดยแท้ นางควรหาซื้อยาลูกกลอน...”

“ยาลูกกลอนก็ไม่ได้ผลเช่นกัน นายท่านซื้อยาที่ดีที่สุดจากเชิงฮู่ยั้งมาเพื่อรักษาอาการป่วยไข้ ว่ากันว่าเป็นยาลูกกลอนที่รักษาอาการป่วยไข้โดยเฉพาะ หากกินเข้าไปจะเห็นผลทันที ทว่ากินไปหลายวันแล้วก็ไม่หายเสียที ยาลูกกลอนเม็ดเล็กๆ นั้นต้องใช้เงินรายเดือนของพวกเราตั้งกี่วันเชียว นายท่านเสียเงินไปเปล่าประโยชน์ถึงเพียงนี้ คงไม่โหดเสียจนอยากจะกระทืบเท้าเราๆ...”

“เฮ้อ ยามนี้ไม่ว่าจะส่งยาอะไรไป ล้วนถูกนายท่านดุด่ากลับมาทั้งนั้น อาการเจ็บป่วยของนายท่านไม่ใช่โรคร้ายแรงอันใด ทว่ารักษาให้หายยากเย็นยิ่งนัก กินยาอะไรล้วนไม่ได้ผลทั้งสิ้น...”

บ่าวรับใช้สองคนที่ยกยาเข้าไปในเรือนเดินไปพลางพูดคุยกันเบาๆ ไปพลาง เหยาจื่อเอินได้ยินดังนั้นจึงหันไปมองป้าอวีนกับชู้ยฮวา

“คุณหนู พวกเรารรีบไปเถอะเจ้าคะ...” ป้าอวีนส่งสายตาให้ชู้ยฮวาช่วยกันพาคุณหนูไป ด้วยเกรงว่าคุณหนูจะวิ่งเข้าไปในเรือนของนายท่าน

คุณหนูในยามนี้แตกต่างจากเมื่อก่อน นางใจกล้าและมีพฤติกรรมที่อยากจะคาดเดา ลำพังแค่บอกว่าจะทำตัวให้เป็นประโยชน์ จะทำให้ร้านขายยาหาเงินได้มากมาย เพื่อให้นายท่านยกเลิกการแต่งงานก็มากพอที่จะทำให้ตกใจแล้ว ยามนี้นายท่านป่วยไข้ นางจะไม่ยอมให้คุณหนูไปพบนายท่านเด็ดขาด เพื่อเลี้ยงไม่ให้คำพูดและการกระทำอันห้าวหาญของคุณหนูไปกระตุ้นโทสะของนายท่าน

เหยาจื่อเอินถูกพาออกไปอย่างเงียบๆ ไม่ใช่เพราะนางลี้ภัยเลิกละความตั้งใจ แต่เป็นเพราะ...

แววเจี๋ยจวลดปรากฏขึ้นในดวงตาของนางขณะพิมพ์ “บางที... อาจทำเช่นนี้ได้...”